

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CARTE DE IDENTITATE

SANDA NICOLA

**STORIA
BOOKS**

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICOLA, SANDA

Carte de identitate / Sanda Nicola. - București : Storia Books, 2018

ISBN 978-606-94493-5-6

821.135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Mihaela Apetrei

CORECTOR: Paula Rotaru

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

CUPRINS

Prolog	7
1. Provinciala	13
2. Fără studii superioare	51
3. Cred, Doamne, ajută necredinței mele	69
4. Atacul de panică în prim-plan	105
5. Masca gravidei	137
Epilog	185

au disponibilitatea să digere subiecte care le dau de gândit, nicidecum când sunt fericiți și lipsiți de griji.”

Asta fac eu acum. Scriu o carte despre identitate necunoscută, căutată, negată, acceptată în cele din urmă și, mai apoi, reconstruită. Scriu despre mine, despre munca mea, despre ai mei, despre țara mea. Scriu pentru cei care, asemenea mie, consideră că au pornit în viață cu șansa a doua. Scriu pentru oricine caută autenticul și îl apreciază chiar și în forme mai puțin estetice. Nu este o carte despre televiziune, deși multe dintre întâmplările relatate se petrec prin studiouri TV sau în timpul unor transmisiuni în direct din diferite colțuri ale lumii. Te port pe acolo pe unde mi-am purtat fricile și complexe, mereu tremurând de emoție, întotdeauna hotărâtă să nu cedez în fața lor. Te iau cu mine și vom face împreună inventarul unor amintiri care se cereau reasezate, reevaluate cu mintea de acum. Scriu toate astea acum pentru că trăim cu adevarat vremuri de criză. O gașcă de impostori a acaparat puterea și par de neoprit pentru că persoanele care s-ar pricepe să conducă ezită să iasă la „bătaie”. Ei sunt de bună-credință, dar suferă de sindromul impostorului, cred mereu despre ei înșiși că nu sunt destul de buni, că nu merită aprecierea celorlalți, le este teamă de ridicol și de eșec, stau deoparte cu tot cu uriașul lor potențial, neîmplinindu-l. În acest timp, impostorii prosperă, iar națiunea nu are repere. În astfel de vremuri, e mai important decât oricând să nu ai confuzii identitare, să știi exact cine ești și să te „înșurubezi” bine de tot în valori morale. Iar dacă reușești să faci pace și cu toți ai tăi, să vă țineți spatele unul altuia, e grozav, ești salvat.

1

Provinciala

Complexe cu care am plecat de-acasă

De când mă știu am avut mari probleme să fiu punctuală. Părea că îmi e aproape imposibil să ajung la timp la școală, la întâlniri, chiar la examene. Înainte de BAC-ul la română, m-am culcat îmbrăcată, ca să fiu sigură că nu întârzii. Deși înțelegeam pe deplin importanța evenimentului, tot mă simțeam predispusă să o comit. Până la optsprezece ani, îmi intrase bine de tot în cap că sunt programată genetic să mă moșmondesc inexplicabil de mult înainte de a pleca undeva, astfel încât drumul până acolo să fie o alergare disperată, cu pulsul mărit, în timp ce creierul zguduit caută să inventeze scuze suficient de bune care să justifice întârzierea, scuze pe care să le prezint gâfâind când voi fi ajuns la destinație, toată transpirată și roșie ca focul.

Într-un singur loc n-am întârziat niciodată în viața mea, în fine, spunându-i generic televizorului „loc”. În redacție, la locul de muncă, am întârziat frecvent, dar

la transmisiuni în direct, la jurnal, practic la întâlnirea cu telespectatorii, acolo am reușit să ajung întotdeauna la timp. Poate să pară ceva mic și banal pentru cei mai mulți oameni, dar pentru mine e important și am interpretat asta ca pe un alt semn că televiziunea a fost și ea înscrisă în codul meu genetic și chiar dacă, aparent, aveam puține date pentru o carieră de prim-plan, uite că s-a putut.

Îmi plac la nebunie diminețile astea de toamnă. Ca să intru în București, drumul mă duce spre răsărit. Conduc prin câteva sate către orizontul din ce în ce mai portocaliu și las noaptea în spate, iar asta îmi dă o incredibilă poftă de viață. Sentimentul meu e că acolo, în răsăritul de soare, locuiește Dumnezeu. Uneori îmi fac cruce și îi mulțumesc în timp ce enumăr toate bucuriile din viața mea. Că Agnes e un copil sănătos și vesel, că Liviu și cu mine ne înțelegem, ai noștri sunt cât de cât bine, avem o casă a noastră, am călătorit destul de mult, avem prieteni de încredere care ne-au stat alături când a fost greu... Îi vorbesc despre toate astea răsăritului și-i zâmbesc.

Starea asta de grație și recunoștință e aproape întotdeauna curmată brusc la intersecția de la școala din Ciorogârla, unde ar trebui să pună, dracului, un semafor. La stânga e imposibil să te asiguri cum trebuie, iar cei care vin în coloană din dreapta ori nu s-au trezit de-a binelea, ori sunt deja foarte nervoși ca să te poți baza pe bunăvoința lor. Am întotdeauna emoții când trec pe aici.

Merg la sală atât de devreme pentru că doar dimineața poate sta Liviu cu Agnes, înainte să plece la birou. E singurul interval în care îmi pot programa an-

trenamentele și e esențial să mă mișc. Am stat la pat, cu bazinul și picioarele ridicate la 45 de grade, ultimele patru luni de sarcină. În toamna trecută, când ne-am lămurit că dacă nu stau la pat o să pierd copilul, aveam 68 de kilograme. Când m-am ridicat, în primăvară, aveam 82. Musculatura picioarelor era atrofiată, încheieturile nu apucaseră să se obișnuiască treptat cu surplusul de greutate și scârțâiau acum la orice mișcare. Lipsa somnului, deficitul de vitamina D și o steatoză hepatică* amplificau durerile și starea generală de rău.

Recuperarea fiind mult mai dificilă decât mă așteptam, mi s-au activat rapid spaimile pe care le-am avut de când mă știu referitor la greutate. Dacă n-o să mai slăbesc? Dacă rămân așa? Dacă o să ajung și eu obeză, ca mama? Dacă și pe Agnes o vor necăji copiii, spunându-i că maică-sa e „o umflată”, e „cât China” și ea se va lua la bătaie cu ei, „pe cine faci tu umflată, dobitocule?”, cum am făcut eu de atâtea ori în fața blocului P6, din Deva? Frica asta mă face să mă trezesc la 5:45 dimineața, indiferent cât de puțin am dormit și de câte ori am alăptat copilul pe parcursul nopții. Groaza că nu voi mai fi niciodată normoponderală mă face să sar la volan cu noaptea-n cap, ca să ajung la cea mai apropiată sală de sport.

În dimineața asta chiar nu aveam niciun motiv să întârzi. E un drum de cel mult 20 de minute din poarta casei până în Militari. Traversez autostrada pe pod, intru în Ciorogârla, fac stânga la intersecția de la școală, ies apoi pe autostradă și gata, sunt la intrarea în București, pe bulevardul Iuliu Maniu. Am plecat devreme, aveam, teoretic, suficient timp să ajung la

* Acumulare de grăsime în ficat (n.r.).

antrenamentul de la șapte. Când colo, abia am trecut de școală. Se merge în coloană, sunt foarte multe camioane și microbuze cu numere de provincie, care merg spre București. Am mai prins aglomerație la prima oră, dar asta parcă e prea de tot.

Dau pe Rock FM să-l ascult pe Exarhu. M-am bucurat să aflu că se întoarce în radio, așa că de câteva zile ascult „Morning glory”. Mă pufnește râsul când salută cu „BonjuRică Răducanu!” și ne spune că azi e mare protest în fața Palatului Victoria, manifestație împotriva Guvernului. De-asta vin atâtea camioane din țară. Reușesc să intru pe autostradă, dar rămân blocată în coloană. Îmi vine să urlu de nervi, dar mă potolesc pentru că ce-mi văd ochii acum e de-a dreptul spectaculos și mă simt norocoasă să am parte de imaginea asta. Soarele se înalță în fața mea, mare și portocaliu, și pare că a răsărit din asfalt, din bulevardul Iuliu Maniu, printre mașinile de pe banda a doua și a treia. Fac câteva poze și îi trimit una lui George, antrenorul meu, ca să înțeleagă că și azi întârzii. Mă uit cu silă către orașul ăsta, tot mai murdar, mai nevrotic, mai disfuncțional, și mă bucur că nu sunt nevoită să-l mai înfrunt zi de zi. Sunt în concediul de creștere a copilului.

„Morning glory, morning glory, tu o mai iubești pe Flori?”, se aude un *jingle* tembel la radio și iar mă pufnește râsul.

Am venit în București acum 20 de ani, pe vremea când Exarhu făcea emisiuni la radio noaptea și eram mare fan. Îl ascultam seară de seară în Drumul Taberei, la etajul zece al unui bloc de pe Aleea Romancierilor, și mi-am păstrat obiceiul și după ce m-am mutat în Berceni, lângă Spitalul 9. Acolo era bruiat din când în când de un radio „pirat” de manele. Era o nebunea-

lă absolută să ascuți o conversație sofisticată între Răzvan Exarhu și Aurora Liiceanu, întreruptă brusc de tânguiala lui Adi Minune: „Frate, frate, frățiorul meu...”. Acum vreo șapte ani am filmat cu Răzvan pentru emisiunea „Generația cu cheia de gât”. Eram atât de fericită că a acceptat, ca un *groupie* care se va întâlni în sfârșit cu idolul său. Doamne, cât de timorată am fost pe durata interviului! De fapt, întotdeauna mi-a fost greu să fac interviuri cu oamenii pe care îi admiram, mi se părea că orice aș spune va fi, inevitabil, o prostie și că e de-a dreptul imposibil să nu fac vreun dezacord prin care să las impresia că aș fi mult mai fraieră decât sunt. Greu, foarte greu mă adunam să pot vorbi în prezența oamenilor pe care îi stimam.

Am stat în Capitală fix o jumătate din viață, dar nici până acum nu am ajuns să mă simt „acasă”. E orașul care mă agresează, în care sunt mai mereu în contratimp, față de care n-am dezvoltat niciun fel de atașament. În același timp, e orașul care m-a obligat să evoluez, să mă cizelez, să anticip pericolul. Azi sunt convinsă că numai aici și numai în aceste condiții ostile aș fi putut atinge versiunea asta a mea. Culmea, pe măsură ce înaintez în vârstă, mă simt din ce în ce mai bine în pielea mea și azi sunt convinsă că avantajele tinereții sunt mult supralicitate. Pe măsură ce slăbesc, semăn din ce în ce mai mult cu proiecția oamenilor despre mine. Cu cincisprezece kilograme în plus nu mă recunoștea nimeni în sala de antrenament. Grăsimea îmi oferea un anonimat în care, curios lucru, m-am simțit confortabil. Mă bucuram că nu se uita nimeni la mine când mă aplecam anevoios, cu gemete, sau când nu mă puteam ridica de pe saltea fără ajutorul lui George, antrenorul meu.

Altfel stau lucrurile acum. Aceiași bărbați care treceau indiferenți pe lângă salteaua pe care, acum câteva luni, mă scremeam să fac patru-cinci abdomene scurte întorc azi capul ca niște suricate după colanții mei. Și, din ce în ce mai des, aud din nou în urma mea „uite-o pe aia de la știri”.

Mă enervează că s-a schimbat atmosfera în jurul meu la sală, e cam ca atunci când m-am vopsit blondă. Bărbați care nu observaseră varianta mea șatenă, brunetă, roșcată – că am purtat toate culorile – se îngâmădeau să deschidă ușa și să care plasele versiunii blonde. Femei pentru care n-am reprezentat niciodată vreo amenințare când purtam culori închise la păr, mă priveau cu o sprânceană ridicată, ca și când blondă nu mai eram demnă de încredere. Sigur că sunt foarte fericită că am slăbit, dar regret perioada în care nu mă băga nimeni în seamă acolo, în acel spațiu în care m-am deprins să mă abandonez total efortului fizic, să nu-mi pese cât de mult mă schimonosesc în timp ce ridic greutatea sau cât de rău arăt cu părul năclăit de transpirație. Când oamenii mă recunosc și mă evaluează, mă simt obligată să zâmbesc profesional, să-mi sugur burta, să fiu drăguță... nu care cumva să-i dezamăgesc.

Ce nu înțeleg azi, la aproape 40 de ani, e de ce n-am venit la sală acum 20 de ani. De câte complexe m-ar fi scutit! Am început antrenamentele cu George în iulie, când Agnes avea patru luni. De atunci fac sport măcar de trei ori pe săptămână și mă simt mai bine decât oricând. Am slăbit destul de mult, sunt mai tonificată decât eram în prima tinerețe și, poate cel mai mare câștig, am un moral foarte bun. Închei adesea antrenamentul cu alergare ușoară pe bandă și am sentimentul că pentru prima oară în viața mea nu mai fug de mine, ci spre

mine. Spre mine, cea care vreau să devin: o femeie de 40 de ani sănătoasă, veselă, energică, o tipă relaxată care pășește fără inhibiții și care e pe deplin mulțumită de ce a devenit. Senzația mea e că sunt la o lungime de braț distanță de obiectivul ăsta. Și totuși, de ce nu am făcut asta până acum? De ce n-am simțit niciodată dorința sinceră de-a mă pune într-o formă fizică bună, care să mă scutească de priviri condescendente din partea stilistilor și a colegelor mult mai suple? De ce m-am retras de bunăvoie din competiția asta „a zânelor”, cum zicea amicul Liviu Popescu, și am mizat exclusiv pe competență și efort? Cred că și această decizie a fost esențială ca să-mi pot îmbrățișa destinul și să merg cu entuziasm înainte pe drumul ăsta accidentat al vieții mele. Nu poți să fii și disponibilă să pleci imediat atunci când arde undeva sau când sare ceva în aer, și să te ții și de antrenamente, de programările la masaj anticelulitic, împachetări cu parafango ori alte minuni de-ți fac trupul zvelt. Nu poți să mănânci doar din când în când, de cele mai multe ori în benzinăriile unde alimentează șoferul mașinii de filmare, să dormi patru-cinci ore pe noapte și să te aștepti ca metabolismul să meargă ceas, iar talia să nu se îngroașe. Abia recent am înțeles că, instinctiv, acum 20 de ani am ales drumul mai greu, mai epuizant, mai puțin strălucitor și cu zero răsfăț. Aș fi putut să rămân o simpatică prezentatoare de meteo, care sărea de pe un norișor pe celălalt în studioul virtual, pentru că ăsta a fost primul meu job la Prima TV. Aș fi putut sta la taclale despre flori, fete, filme sau băieți în emisiuni matinale, pentru că și asta am făcut o vreme. Mi s-a propus de multe ori în primii ani ai carierei să lucrez la producții de divertisment, în care să-mi exploatez simțul umorului

și care să aducă zâmbete telespectatorilor, dar eu nu și nu. Am căutat cu tot dinadinsul să ajung la știri, să fiu cât de mult pe teren, să relatez despre evenimente importante și grave, să mă întâlnesc cu tragedia și să ne privim ochi în ochi cât de des posibil. Atracția asta pentru macabru mi se pare azi de-a dreptul patologică, dar atunci a fost un motor care m-a urnit și m-a purtat prin experiențe care m-au transformat fundamental. Dacă Dumnezeu mi-ar spune azi că ar fi dispus să deruleze filmul vieții mele înapoi și mi-ar oferi un trup de top model, însă mi-ar lua tot bagajul de întâmplări trăite pe teren, în țară și afară, i-aș spune: „No way! Ia-ți oferta și lasă-mă fix așa cum am fost!”

Trenul accelerat cu care am plecat la miezul nopții din Deva spre București e foarte aglomerat. Am locul din stânga jos, într-o cușetă cu patru paturi. N-aș fi vrut să cheltui prea mult pe bilet, dar sunt ruptă de oboseală. Am plecat la gară imediat după ce am ieșit din emisie, până la București trenul face vreo nouă ore, iar dimineață merg direct la concurs, e important să mă odihnesc un pic. În patul de deasupra mea sforăie un domn foarte obosit. Doarme cu capul pe o geantă sport de al cărei mâner atârna o etichetă de îmbarcare în avion. Acceleratul vine de la Curtici, probabil domnul a călătorit de undeva cu avionul și o fi aterizat la Budapesta. Ce n-aș da să pot să adorm și eu! Când trenul intră în gara din Alba Iulia, vecinul de deasupra horcăie de-a dreptul infernal. Îmi iau haina pe mine și ies pe culoar să fumez o țigară, iar la întoarcere simt nevoia să fac ceva care să-l trezească, să-și schimbe

poziția, să ia o mică pauză măcar. Trântesc ușile destul de tare, dar degeaba. Vecinul tușește, apoi plescăie și continuă să sforăie la fel de vârtos.

Mă întind pe pat cu mare grijă să nu-mi stric complet coafura și nu cumva să-mi ating obrajii de pernă, pentru că am plecat din Deva machiată și coafată ca la televizor. Andrei m-a aranjat pentru jurnalul de la 22:30 și mi-a dat la mine o pudră, un ruj și un fixativ să mă retușez dimineață, înainte de a intra la proba video. El e sigur că o să iau jobul ăsta. De fapt, dacă nu vedea Andrei aseară, pe Prima TV, anunțul cu posturile de prezentatori scoase mâine la concurs, n-aș fi fost acum în trenul ăsta. Și dacă nu m-ar fi încurajat Kosz și Rosetti, ei mi-au făcut o casetă demo să o am la mine. Și dacă nu mi-ar fi dat Nunu bani de bilet, chiar nu știu cum m-aș fi descurcat. Cum ar fi fost să merg cu „nașu” la concurs? Culmea e că aș fi fost în stare să o fac și pe asta. Dar pe cât de mult îmi doresc să plec din Deva, să scap de reputația de fată „fugită de-acasă” și de șefii care mă înspăimântă, pe atât de groază îmi e că va trebui să învăț să mă descurc fără Nunu, fără Kosz, Rosi, Andrei, fără Bogdan...

Săptămâna trecută, când am împlinit 20 de ani și am făcut chef, m-am uitat cu bucurie în jurul meu și mi-am dat seama că, deși mi-au lipsit multe, niciodată n-am dus lipsă de prieteni adevărați. Indiferent cât de întunecate au fost anumite episoade din anii de liceu, culminând cu fuga de acasă la șaptesprezece ani, când diriga m-a ajutat să mă mut în internat, prietenii mei m-au înconjurat cu o căldură care mi-a fost scut când a trebuit să înfrunt gura lumii. Sunt, în mare parte, produsul prietenilor mei. Cipri m-a ajutat să nu mă victimizez, să nu-i dau voie minții să plece pe coclauri, mai